

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Αργυρώ Σιδηροπούλου, Μαρία Χαρουτουγιάν
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Μαρία Σαββοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Μάιος 2025

ISBN: 978-960-468-401-4

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ
Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους
Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα
Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιαναγνώσια. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Αργυρώ Σιδηροπούλου

Μαρία Χαρουτουνιάν

*Στη μικρή γιαγιά Δάφνη,
τον πρώτο άνθρωπο που πίστεψε και στήριξε τ' όνειρό μας.*

*Σε όλους εκείνους που ακολούθησαν
και σε όσους είναι έτοιμοι να μαγευτούν...*

*Όσο μακρινά και αν σου φαίνονται,
πάντα να ακολουθείς τα όνειρά σου!*

Εισαγωγή

Λούνα

Βρισκόμουν στο κέντρο της πόλης μου, που επιτέλους άρχισε να ζωντανεύει χάρη στη νέα ακαδημαϊκή χρονιά. Σε λιγότερο από δύο ώρες θα ξεκινούσε η δική μου φοιτητική ζωή! Καθώς επέστρεφα στο σπίτι, οι άνθρωποι γίνονταν ολοένα και περισσότεροι. Άλλοι ήταν στις καφετέριες, άλλοι περπατούσαν πλάι στη θάλασσα και πολλά ζευγαράκια ήταν καθισμένα πάνω στη χρυσαφένια αμμουδιά της παραλίας. Το τοπίο ήταν ειδυλλιακό, καθώς μπροστά έβλεπες το απέραντο γαλάζιο της θάλασσας, που τελείωνε πριν ξεκινήσει η πόλη, αλλά και το δάσος που την αγκάλιαζε. Μία μικρή σχετικά πόλη, αλλά έχει οτιδήποτε μπορεί να χρειαστεί κάποιος. Υπάρχουν αρκετά μνημεία, καφετέριες με θέα τη θάλασσα, σε κάθε γωνιά βρίσκεις κι ένα μέρος για φαγητό, από εστιατόρια έως καντίνες και φυσικά δεν λείπει η νυχτερινή ζωή. Υπάρχει διασκέδαση για κάθε γούστο, όπως κλαμπ, μπαρ και πολλά ακόμα. Τέλος, στο κέντρο της πόλης βρίσκεται το πανεπιστήμιο.

Η θέα της θάλασσας με απορρόφησε, καθώς ο ήλιος αντανakλούσε πάνω στα κρυστάλλινα νερά, ενώ η Άννα με επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Λούνα, άκουσες τι σου είπα;» ρώτησε νευριασμένη.

«Όχι. Σε παρακαλώ, επανάλαβε».

«Έλεγα ότι την Παρασκευή που θα γίνει το πάρτι καλωσορίσματος για τους πρωτοετείς, ο Δημήτρης μου πρότεινε να μείνω στο σπίτι του».

«Τι πράγμα; Κι εσύ δέχτηκες;» της απάντησα εκνευρισμένη.

«Τι ύφος είναι αυτό τώρα; Εννοείται ότι δέχτηκα, εξάλλου, το αγόρι σου προσφέρθηκε να με φιλοξενήσει για να μπορέσω να μείνω όσο θέλω στο πάρτι και μάλιστα είναι τόσο ευγενικός, που μου είπε ότι θα μου δανείσει τα ρούχα του, για να μην κουβαλάω πράγματα απ' το σπίτι μου» μου είπε εντελώς προκλητικά.

«Λάθος διατύπωση. Ήταν το αγόρι μου! Κι εσύ ήσουν φίλη μου» είπα με απάθεια κι έφυγα, αφήνοντας τη λεπτοκαμωμένη φιγούρα με τα ίσια μαύρα μαλλιά πίσω μου.

Καθώς προχωρούσα, κάλεσα τον Δημήτρη.

«Γεια σου, μωρό» άκουσα να λέει απ' την άλλη μεριά της γραμμής.

«Σε ποια αναφέρεσαι; Σ' εμένα ή στην Άννα;»

«Μα τι λες; Εσύ είσαι το μωρό μου».

«Κάνεις λάθος. Ήμουν! Τελειώσαμε τη στιγμή που είπες στην άλλη να έρθει να κοιμηθεί στο σπίτι σου» του απάντησα και το έκλεισα.

Ήμουν τόσο νευριασμένη που προχωρούσα χωρίς να κοιτάω μπροστά μου και τότε έπεσα πάνω σε κάποιον. Σηκώνοντας το βλέμμα μου, αντίκρισα ένα ψηλό αγόρι και το πρώτο πράγμα που διέκρινα ήταν ο τρόπος που αγκάλιαζε η μπλούζα τους καλοσχηματισμένους κοιλιακούς του.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε ενώ τον παρατηρούσα.

«Ναι, ευχαριστώ» του απάντησα κοιτώντας τον στα μάτια.

Το πρόσωπό του ήταν εντυπωσιακό με έντονες γωνίες και αψεγάδιαστο λευκό δέρμα, ενώ το πηγούνι του ήταν τετράγωνο και τα χείλη του μεσαίου μεγέθους. Ακόμα, είχε κοντά, περιποιημένα, καστανά μαλλιά, τα μάτια του ήταν αμυγδαλωτά με χρώμα μελί και άστραφταν υποδεικνύοντας το παιχνιδιάρικο βλέμμα του. Συνολικά φαινόταν ότι είναι γεμάτος αυτοπεποίθηση.

«Πρέπει να φύγω» είπαμε ταυτόχρονα.

Χαμογελάσαμε κι οι δρόμοι μας χώρισαν. Έτσι ξαφνικά η διάθεσή μου είχε αλλάξει προς το καλύτερο.

Μετά από λίγη ώρα και χωρίς παραπάνω καθυστέρησης έφτασα στο σπίτι μου, για να ετοιμαστώ για τη σχολή. Το σπίτι βρισκόταν στην αρχή του δάσους, οπότε δεν είχε πολλά ακόμα τριγύρω. Όταν μπήκα μέσα, δεν είδα κανέναν. Πέρασα απ' τον διάδρομο, προσπερνώντας το σαλόνι στα αριστερά και την κουζίνα στα δεξιά, κατευθυνόμενη προς τις σκάλες. Προχώρησα προς τη δεύτερη πόρτα στα δεξιά, όπου είναι το δωμάτιό μου, το οποίο μοιράζομαι με τη μία απ' τις δύο αδερφές μου. Άλλαξα ρούχα και καθώς έφτιαχνα τα μαλλιά μου, συνειδητοποίησα ότι έλειπε ένα απ' τα σκουλαρίκια μου.

Τότε θυμήθηκα τη μέρα που μου τα χάρισε η μητέρα μου και μου ήρθε στο μυαλό η συζήτησή μας, λίγες ώρες πριν πεθάνει.

«Αυτές οι ονειροπαγίδες είναι για σένα. Σου τα δίνω για να σε φυλάνε και να σου φέρνουν τύχη» μου είπε χαμογελαστά.

«Πώς ένα ζευγάρι σκουλαρίκια θα μου φέρει τύχη;» αναρωτήθηκα.

«Έχουν διπλό νόημα. Όλα όσα νομίζεις ότι είναι μύθος είναι αληθινά».

«Τι εννοείς;» απόρησα.

«Θα καταλάβεις όταν μεγαλώσεις» απάντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Και τότε, ένα χτύπημα στην πόρτα με επανέφερε στο παρόν.

«Λούνα, είσαι έτοιμη; Εσένα περιμένουμε» με ρώτησε ο δίδυμος αδερφός μου.

«Έτοιμη είμαι Ισαάκ» του απάντησα παιχνιδιάρικα, ανοίγοντας την πόρτα.

«Πόσες φορές θα στο πω; Με λένε Άιζακ!» είπε τονίζοντας το όνομά του.

«Καλά, καλά. Μην μου ταραξέσαι».

«Πού είναι το σκουλαρίκι σου;»

«Το έχασα» απάντησα λυπημένα.

Χωρίς παραπάνω κουβέντες κατευθυνθήκαμε προς το αυτοκίνητο ενώ ο αδερφός μου κρατούσε τα κλειδιά, επιδεικνύοντάς τα. Ήταν ένα παλιό σχετικά μοντέλο σε ασημί χρώμα.

«Να οδηγήσω;» ρώτησα με ενθουσιασμό.

«Όχι!» απάντησαν όλοι μαζί.

«Χα-χα, πολύ αστείο. Είστε πολύ κακοί. Θα κάτσω μπροστά όμως» τους απάντησα βγάζοντας τη γλώσσα και δυσανασχέτησαν.

Μπήκαμε στο αμάξι και πήραμε τον χωματόδρομο δίπλα απ' το δάσος, που κατέληγε σε άσφαλτο.

«Ξέρετε, αν θέλετε, μπορούμε να πηγαίνουμε με τα πόδια στη σχολή. Η θέα μέσα απ' το δάσος είναι μαγευτική» πρότεινα στα αδέρφια μου.

«Συμφωνώ με τη Λούνα» σχολίασε η Λυδία.

«Αλλά όταν πάρουμε τα βιβλία, θα έχουμε και το αμάξι» τόνισε ο Αχιλλέας και γνέψαμε καταφατικά.

Λίγο αργότερα αφού ο Άιζακ στάθμευσε, βγήκαμε απ' το αυτοκίνητο και προχωρήσαμε προς την είσοδο. Το πανεπιστήμιό μας ήταν αρκετά μεγάλο και υπήρχαν διάφοροι χώροι εκτός κτηρίου. Ενώ είχα περάσει πολλές φορές από μπροστά του, ξαφνικά μου φάνηκε πελώριο. Ίσως επειδή είχα έρθει ως φοιτήτρια πλέον.

Μέσα στην αυλή, ο Αχιλλέας βρήκε τον κολλητό του, τον Ηρακλή, ο οποίος ήταν μαζί με μια κοπέλα και μας πλησίασαν.

«Γεια σας, παιδιά. Από εδώ η ξαδέρφη μου, η Νεφέλη» μας είπε ο Ηρακλής.

«Γεια σου, Νεφέλη. Είμαι η Λούνα και από δω ο δίδυμος αδερφός μου, ο Άιζακ» μας σύστησα.

«Κι εγώ είμαι η Λυδία. Από δω ο Αχιλλέας, ο δικός μου δίδυμος» συνέχισε η αδερφή μου δείχνοντάς τον.

«Ανυπομονώ να ξεκινήσουμε την καινούργια μας φοιτητική ζωή!» σχολίασε ο Ηρακλής με το πρόσωπό του να λάμπει από ενθουσιασμό.

Άσλιν

Έτρεχα μες στο δάσος για να προλάβω το νέο μου ξεκίνημα. Ο καθαρός αέρας χτυπούσε το πρόσωπό μου και κάποιες αχτίδες του ήλιου, που κατάφερναν να περάσουν ανάμεσα απ' τα πυκνά φυλλώματα των δέντρων, τα έκαναν να λαμπιρίζουν εδώ κι εκεί. Αυτήν την εποχή όλα είναι ανθισμένα και τα λουλούδια αρω-

ματίζουν τον πρωινό αέρα. Μπορούσα να ξεχωρίσω τη μυρωδιά κάθε φυτού και να εντοπίσω οποιαδήποτε απειλή παραμόνευε μες στο δάσος. Κάποια ζώα έτρεχαν στο πλάι μου, καθώς αναγνώριζαν ότι είμαι κι εγώ μέρος αυτού, ενώ κάποια άλλα συνέχιζαν τη ζωή τους, χωρίς να απειλούνται απ' την ύπαρξή μου.

Συνήθως ο καθαρός αέρας με χαλάρωνε, αλλά μετά απ' αυτό που έκανε η μητέρα μου, δεν μπορούσα να ηρεμήσω. Τόσα χρόνια ζούσαμε μακριά απ' οποιαδήποτε μορφή πολιτισμού, γιατί αυτός είναι ο τρόπος της αγέλης, αλλά δεν είμαστε πλέον παιδιά. Κάθε λύκος είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τον κόσμο και να αποφασίσει πώς θέλει να ζήσει, όμως εγώ και τα αδέρφια μου δεν είχαμε ποτέ αυτήν την επιλογή! Έτσι αποφασίσαμε να κάνουμε τώρα ένα νέο ξεκίνημα στον κόσμο των ανθρώπων. Η μητέρα μου ήταν τόσο αντίθετη με αυτή μας την απόφαση, που μέχρι και ψέματα για την ασφάλεια του μικρού μας αδερφού μάς είπε, για να γυρίσουμε πίσω.

Γνωρίζοντας ότι αν είναι πραγματική απειλή, δεν θα ήταν έξυπνο να επιστρέψουμε όλοι μαζί, αποφασίσαμε ότι κάποιος έπρεπε να πάει πρώτος, για να αξιολογήσει τον κίνδυνο. Έτσι, μόλις έφτασα, είδα τη μητέρα μου να με περιμένει.

«Πού είναι ο αδερφός σου;» με ρώτησε ανυπόμονα.

«Στην πόλη. Πού είναι ο μικρός; Είναι όλοι καλά;» ζήτησα να μάθω.

«Εμ, ναι... ίσως να υπερέβαλα λίγο...» ξεκίνησε να λέει προσπαθώντας να αποφύγει την ερώτησή μου.

«Μαμά, ήρθα τρέχοντας απ' την πόλη, επειδή μας είπες ότι ήταν επείγον! Τι έγινε;» τη ρώτησα με καχυποψία.

Προσπάθησε να αλλάξει το θέμα της συζήτησης, λέγοντας ότι έπρεπε να είναι και ο Κάντιμουν μαζί μου, αλλά επειδή την πίεσα στο τέλος μου είπε την αλήθεια. Δεν είχε συμβεί τίποτα με την αγέλη, ούτε με τον Μπράιαν και όλοι ήταν ευτυχώς καλά. Θύμωσα τόσο πολύ που χωρίς να της πω κάτι, χαιρέτησα τον μικρό μου αδερφό και απλά έφυγα τρέχοντας προς την πόλη.

«Άσλιν, πού είσαι; Τι ήταν τόσο επείγον με τη μαμά;» με ρώτησε ξαφνικά ο δίδυμος αδερφός μου ανήσυχος, μέσω του τηλεπαθητικού μας δεσμού, ενώ έτρεχα.

«Κάντιμουν, τίποτα δεν είχε συμβεί. Ήταν απλά ένα κόλπο της, για να χάσουμε την πρώτη μέρα στη σχολή» του απάντησα ενοχλημένη.

«Δηλαδή ο Μπράιαν είναι καλά; Θα προλάβεις να γυρίσεις;»

«Ναι, μια χαρά είναι ο μικρός. Μας ευχήθηκε και καλή επιτυχία στο καινούργιο μας σχολείο» του είπα γελώντας *«Δεν υπάρχει περίπτωση να αργήσω την πρώτη μας μέρα στο πανεπιστήμιο»*.

Λίγα λεπτά αφού μπήκα στην πόλη, χτύπησε το τηλέφωνό μου και είδα ότι ήταν ο αδερφός μου, ο Έιντεν.

«Τι συνέβη; Ο μικρός είναι εντάξει;» με ρώτησε κι αυτός ανήσυχος.

«Ναι, μια χαρά. Όπως καταλαβαίνεις, όλα ήταν ένα κόλπο της μητέρας μου. Σε λίγα λεπτά θα φτάσω στο σιντριβάνι. Εσύ είσαι εκεί;» τον ρώτησα αλλά άργησε να μου απαντήσει.

Τότε άκουσα ότι μίλησε σε μία κοπέλα, ενώ εγώ προχωρούσα μες στην πόλη, σκεπτόμενη ότι είναι απίστευτο που κατάφερα να κάνω μια καινούργια αρχή.

«Εϊντεν, μ' ακούς;» τον ρώτησα αλλά δεν πήρα καμιά απάντηση «Γη καλεί Έϊντεν...» συνέχισα κι εκείνος ξερόβηξε.

«Εμ, ναι ακούω. Σε λίγο θα φτάσω» μου απάντησε.

Καθώς προχωρούσα οι μυρωδιές ήταν πολύ έντονες. Ακόμα δεν μπορούσα να συνηθίσω τα μεθυστικά αρώματα που έβγαιναν απ' τα ζαχαροπλαστεία. Μετά από λίγα λεπτά συναντηθήκαμε κι οι τέσσερις στο σιντριβάνι. Ένα ωραίο και φωτεινό σιντριβάνι, πάνω στο οποίο κάθονταν τα πουλιά και κελαηδούσαν. Το πανεπιστήμιο απείχε δέκα λεπτά περίπου από κει, οπότε ξεκινήσαμε να προχωράμε.

«Τι χρώμα τελικά θα βάψουμε το σαλόνι;» ρώτησε ο Όουεν.

«Εγώ προτιμώ λιλά ή γκρι» του απάντησα.

«Εντάξει. Εσείς συμφωνείτε;» συνέχισε ο Όουεν απευθύνοντας τον λόγο στον Έϊντεν και τον Κάντμουν.

«Λιλά» είπε ο Κάντμουν.

«Γκρι» μίλησε ο Έϊντεν την ίδια στιγμή.

«Άρα, Όουεν, εσύ έχεις τον τελικό λόγο» αποκρίθηκα γελώντας.

«Ωραία, μετά το μάθημα θα πάω στο μαγαζί και θα αποφασίσω».

«Έτοιμοι για την πρώτη μέρα;» ρώτησε ο Κάντμουν.

«Όσο δεν φαντάζεσαι!» του απάντησα γεμάτη ενθουσιασμό.

«Πρέπει να προσέχουμε, όμως, για να μην καταλάβει κανείς τίποτα» είπε ο Έϊντεν με σοβαρό ύφος.

«Πώς θα το καταλάβουν δηλαδή; Το γράφει στο μέτωπό μας; Προσοχή λυκάνθρωποι;» του απάντησα με σαρκαστικό τόνο.

«Ναι, θα προσέχουμε» σχολίασε ο Όουεν.

«Είμαι έτοιμος να γνωρίσω νέο κόσμο!» φώναξε με ενθουσιασμό ο Κάντμουν.

Πριν προλάβω ν' απαντήσω, φτάσαμε μπροστά στο πανεπιστήμιο και έχασα τα λόγια μου. Σκέφτηκα ότι δεν είναι η πρώτη φορά που το βλέπω, αλλά πλέον θα είμαι μέρος του. Είμαι κι επισήμως φοιτήτρια!
